Ч. 128 Пятниця 11 (23) червня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Нове сторонництво парляментарне. — З угорского сойму. — Ще про кризу кабінетову у Франциї. — Чи війна?)

Вчера по полудни відбула ся у Відни під проводом президента міністрів ґр. Туна кабінетна нарада в справі теперішного положеня, котре єсть дуже неясне і непевне. З заявлень послів Енґля і Пацака висновують Narodni Listy внесене, що правиця покищо не може уважати ся за сторонництво правляче і що по заключеній угоді з Угорщиною може лівиця скорше прийти до правліня як перед тим.

До Prager Tagblatt-у доносять з Відня, що там говорять о утвореню нового сторонництва т. зв. сторонництва середини. Між иншими пишуть о тій справі: „Стремлять до утвореня сторонництва середини, котре має взяти в свої руки привернене национального спокою, а при тім виходить з принципіяльного погляду, що уступки в користь Чехів мусять кінчити ся там, де зачинає ся гноблене Німців. На щасте досить єсть материялу для такого сторонництва. Навіть Коло польске починає вже гадати, як би висвободити ся з ческих обіймів. А як раз в тій хвили появила ся брошура польского мужа державного, в котрій автор радить Полякам відорвати ся від Чехів а порозуміти ся з Німцями. Коли би політиками сторонництва мали бути може провідники католицкого сторонництва народного, то треба би їм лиш уконституовати ся як сторонництво середини. Тоді положене в Австриї змінилось би від разу". — Орґаном того нового товариства має бути тиждневник, що стане там виходити з днем 1 липня с. р. п. з. Volksfrieden.

В угорскім соймі ведуть ся дальше розправи над угодовими предложенями. Референт підніс на вчерашнім засіданю, що против відмеженя митового Угорщини від Австриї промавляють також фінансові інтереси самої Угорщини і неуправильнена валюта. Взаїмність Австриї забезпечує §. 14, але найбільша запорука лежить в тім, що Австрия ще більше як Угорщина потребує вільного від мита обороту. — По референті промавляли два бесідники з опозициї іменно Франц Кошут і Комят. Кошут заявив іменем сторонництва незавнсимих, що він противить ся угодовим законам, бо угода не признає економічної самостійности Угорщини, не відповідає законови з 1867 року і виставляє на шкоду інтереси краю. Самостійність Угорщини варта того, аби єї навіть материяльними жертвами окупити. Бесідник поставив резолюцию, взиваючу правительство, аби оно старало ся завести від дня 15 січня 1900 митову границю між Австриєю і Угорщиною. По Кошуті промовив подібно посол Комят.

У Франциї ніяк не може прийти до зложеня кабінету. Вчера приїхав до Парижа покликаний Любетом Буржоа з Гаґи і разом з Делькассе'ом пішов до президента та три години нараджував ся над ситуациєю. Відтак переговорював довший час з ріжними своїми прихильниками політичними, а вечером прибув знов до Любета і заявив єму, що не може підняти ся утвореня кабінету. Супротив того має Любе покликати нині знов Вальдек-Руссо'а і поручити єму зложене кабінету. Гадають, що Вальдек-Руссо прийме ся ще раз тої задачи.

В полудневій Африцї заносить ся на війну між Анґлією і Трансвалем. Як доносять анґлійскі часописи роблять ся в анґлійскій головній кватирі великі приготовленя. Войскам в Капштадтї приказано бути в поготівлю до походу. На случай війни анґлійский ґенерал Буллер має бути іменований головним командантом.

Новинки.

Львів дня 22-го червня 1899.

— Тов. против біржевої та газардової гри. З уваги на шкідливі наслідки біржевої та газардової гри, повстала у Львові гадка заложеня товариства, на взір істнуючого в Познанщині, але з дещо висшим обсягом — в ціли поборюваня біржевої і газардової гри. Та гадка стрітила ся в урядничих кружках з живою симпатиєю, особливо Ексц. пп. намістник і президент висшого суду кравого попирають єї усильно. На зібраню клюбовім урядників ц. к. намістництва при дуже численній участи членів постановлено взяти почин в завязаню товариства, о якім мова, і вибрано комітет, аби запросив товаришів з других урядничих кругів, як і особи до стану того неналежачі, в цїли всесторонного оброблення начеркнених вже статутів і завязаня товариства на їх підставі.

6)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

ГЛАВА ТРЕТЯ.

Видідичений.

Майже рік минув від тої пори, коли Валентин Джернем погиб; мартовий вітер свистав межи голими деревами „Зеленого парку".

В бібліотецї одної з найвеличавійших палат при улици Арлинґтон ходив безупинно то сюди то туди якийсь пан, стаючи хвилями коло вікна, щоби згризеним поглядом подивити ся на сїре небо. — Що за непогода! — сказав він сам до себе. — Який же поганий день!

Той, що так говорив, був мужчиною літ за пятьдесять, мужчина, що колись був дуже хороший та ще й тепер не поганий, з гордими і знатними чертами лиця, котрі не так легко можна було забути.

Ґраф Освальд Еверстронґ був потомком старого роду, властитель замків і маєтностий, котрі давали сорок тисячів річної ренти.

Він був старим молодцем, а що єму було вже пятьдесять літ, то й ніхто не гадав, що він ще колись оженить ся. Того кріпкого переконаня були бодай ті, що уважали себе за імовірних дідичів ґрафского богатства. До тих належали в першім ряді Реджінальд Еверстронґ, улюблений братанич ґрафа, одинокий син від молодшого брата, котрий погиб славною смертю на індийскім побоєвищи.

Було ще двох сестрінків, що також ніби мали право до якоїсь части майна по ґрафі — два сини одинокої сестри ґрафа Освальда, що віддала ся була на провінцию за ректора іменем Дарґун. Але Ляйенель і Данило Дарґуни не були з тих, що числять на смерть якогось чоловіка. Они щиро любили свого вуйка, але не показували єму тої любови, щоби не здавало ся, що они лиш чекають па єго маєтки. Старший учив ся на священика, а молодший був правником і лагодив ся до виконуваня свого званя.

Не так Реджінальд Еверстронґ; він з маленького хлопця був більше приймаком у свого стрийка, як єго братаничем. Але суть люди, котрим досить, щоби з ними вибачливо обходити ся, для котрих єсть найлїпше ніжне виховане, та Реджінальд Еверстронґ не належав до тих.

Ґр. Освальд був за великодушним чоловіком, щоби жадати богато ознак вдячности від того молодця, для котрого він тілько виявляв щирости. Коли хлопець показував ся гордим і хотів старшувати, то ґрафови подобало ся, бо він добачував в тім високого і самостійного духа. Коли же виходила на верх єго легкодушність і марнотратність, то ґраф видів в тім наклін великодушности а не добачував того, що Реджінальд пускав гроші свого стрийка лиш на то, що єму самому робило приятність. Коли учителї і ґувернери присилали недобрі справозданя, то ґр. Освальд вмавляв в себе самого, що то річ зовсім природна, що понятний і живої вдячі хлопець не хоче учити ся, ба він був навіть тої гадки, що неохота до науки за молоду буває часто ознакою ґеніяльности.

Але й любов не може бути вічно сліпа. Прийшов час, коли ґраф побачив, що одинокий син єго брата не гідний єго прихильности.

Молодий мужчина вступив до войска. Єго стрий купив єму посаду в полку кавалериї і він розпочав свою войскову карієру серед найсьвітлїйших виглядів. Але від тої пори, коли він позбув ся свого войскового ґувернера, аж до тої хвилї, о котрій тепер тут бесїда, мав ґраф Осьвальд вічно клопоти з довгами свого братанича, що були лиш наслїдками єго марнотратности, а тепер показало ся ще щось нового, що наробило ґрафови великого горя, бо він переконав ся з того, що єго братанич ще й падлюка.

Він завізвав свого братанича письменно, щоби той ставив ся того дня у него о третій годинї. Вже то було єму дуже прикро, коли погадав собі, що буде мусів з ним розмовити ся, бо постановив собі кріпко, що то має бути єго послїдна розмова з Реджінальдом Еверстронґом. Він не ділав при тім без розваги; єму то преці приходило ся невисказано важко рішити ся на послїдний крок, котрий мав єго на віки розлучити з молодим мужчиною.

Коли вибила трета година, дано ґрафови знати, що прийшов пан Еверстронґ. Був то дуже хороший мужчина делїкатного, аристократичного типу, але більше бабскої як мужескої краси. А всеж-таки мав він у виразї свого лиця щось потягаючого, так, що лиш

— **Фальшиві австрийскі банкноти** на 10 зр. появили ся за границею, як о тім сьвідчить слідуюча пригода: Перед кількома днями арештовано в Інсбруці купця назвищем Чінкель, котрий заплатив в склепі за куплений товар підробленою десяткою. Чінкель виказав ся, що есть купцем з Калиша в Конґресівці і просив, аби его відставлено до Відня. Тут зажадав від слідчого судиї, аби телеграфічно на его кошт спитав ґубернатора в Калиши о его особу. Ґубернатор потвердив, що Чінкель перед від'їздом виміняв 200 зр. на австрийскі гроші і що ті гроші, які видав в Інсбруці, походять певне із виміняних гроший; дальше доніс ґубернатор, що Чінкель дуже поважний купець, котрого фірма істнує вже 80 літ та що гроші, які одержав в конторі виміна в Калиши, надійшли там з Вроцлава в Німеччині. В наслідок того випущено Чінкля на волю.

— **За убийство** стає тепер перед львівским судом присяжних у Львові молодий селянин з Хлопятина під Сокалем Мартин Ковальчук. В суперечці убив свого тестя Матвійчука, у котрого мешкав, оженивши ся перед двома роками з его дочкою Химкою. — Акт обжалованя так представляе ту справу: Дня 19 жовтня минувшого року просив Мартин тестя, аби поміг ему у дворі молотити просо, але тесть, що мав де инде іти на роботу, відмовив. З того прийшло до суперечки, а дальше до бійки. Химка, що хотіла розділити бючих ся, упала погручена на землю під стіну і розбила собі голову так нещасливо, що на другий день померла. Відтак перенесла ся бійка на подвіре, бо Ковальчук утік з хати перед тестем. На дворі Ковальчук ударив тестя так сильно лопатою по голові, що той упав мертвий на землю. Хто убив Химку, не знати, она сама сказала перед смертию, що єї погрутив нехотячи чоловік. она заточила ся, упала на землю і розбила голову о якийсь сук. Ковальчука не обжаловує прокурагория о убийство Химки.

— **З Рави рускоі пишуть:** В четвер 29-го червня о год. 1 пополудни відбудуть ся в Раві руській на приходстві загальні збори членів філії „Просьвіти" з таким порядком дневним: 1) справоздане уступаючого виділу, 2) реферат О. І. Киприяна „о наших просьвітно-економічних змаганях", 3) вибір нового виділу, 4) реферат господарский о. Ем. Гриневецкого, 5) справоздане відпоручників з громад равского повіта о просьвітно-економічнім стані і о потребах по громадах равского повіта, 6) внесеня членів. Перед зборами о год. $9^1/_2$ рано служба Божа.

— **Вступні іспити до І. кляси рускої ґімназиї в Коломиї** і до приготовляючої кляси при сій ґімназиї розпічнуть ся перед феріями дня 15 липня. Ученики, що хотять здавати сей іспит, мають явити ся з родичами або опікунами днем перед терміном іспиту в канцелярії ґімназиї і принести з собою метрику, а котрі скінчили IV. взглядно III. клясу народної школи, також шкільне сьвідоцтво.

— **Виділ Товариства Бурса сьв. Йоана Хрестителя в Дрогобичи** оголошує конкурс на 24 місця. Приймає ся учеників рускої народности, гр. к. обряду, за доплатою місячною з гори 6—15 зр. Отримують поміщене, удержане і надзір. Кождий питомець повинен мати своє ліжко, постіль, біле (в скількости, щоби два рази змінити), обув, одежу і книжки. Подания заосмотрені в послідне сьвідоцтво шкільне і з декларациею висоти доплати місячної належить вносити до виділу на руки Вч. о. Ант. Рудницкого, катихита в Дрогобичи. Речинець до 15 серпня с. р. — Пригадує ся, що загальні збори членів бурси відбудуть ся в понеділок дня 3 липня с. р. о годині $5^1/_2$ з полудня в комнатах рускаго касина. Рано о годині 7 сьв. літургія за бл. п. членів бурси в церкві сь. Тройці. Порядок дневний §. 4. устава бурси. — За виділ: *П. Кмить* предсідатель.

— **Іспит зрілости в ґімназиї в Самборі** зложили: Іляр. Боцюрків (з відзнач.), Павло Чайковский, Мар. Добряньский, Як. Фінстербуш (з відзнач.), Фел. Годовский. Володим. Яновский, Ів. Киляновский, Айзик Кляйнман, Авг. Кохань (з відзнач.), Ів. Мариняк, Авр. Менкес. Ст. Михаловский. Витовт Підер, Алекс. Пашкевич, Євг. Павлусевич, Сол. Померанц, Вільг. Пропст (з відзнач.), Авг. Равх, Витовт Скальский, Фр. Старомійский, Едм. Тировский, Мих. Вальтер, Тад. Височаньский. Едв. Журавский. Трем ученикам позволено поправити один предмет по феріях, а 7 репробовано на рік.

— **З Товмаччини пишуть нам:** В неділю дня 25 червня о годині 3-ій пополудни відбуде ся отворене читальні „Просьвіти" в Слобідці коло Чорнолозець, при чім будуть реферати: про задачу читалень „Просьвіти", про вироби глиняні, про убезпечене худоби. — В понеділок 26 червня о годині 2 пополудни відбуде ся господарско-промислове віче в Гориглядах з рефератами: про спілки рільничі на Украйні, Задачу читалень „Просьвіти", спілки крамарскі і промислові, убезпечене худоби. — Виділ товмацкої філії „Просьвіти" запрошує до найчисленнійшої участи на оба згадані збори.

— **Огні.** Дня 17 червня о 11 годині перед полуднем вибух огонь в Кореличах, в самій середині села. Людий не було дома, бо одні виїхали до Милятина, а другі були в поли. Завдяки тому, що не було вітру, удало ся огонь зльокалізувати, так, що згоріли лише чотири господарства. Найбільше причинив ся до того місцевий управитель школи п. Рихвицкий, що сам обдер майже половину сумежної на один метер віддаленої стріхи горіючої вже хати. Аж пізнійше збігли ся люди та помогли докінчити ратунку. Дальше причинив ся з сусідного села Дусанова управитель дібр п. Желеховский, що прибув зі своєю сикавкою.

— **Значна згуба.** Передвчера згубив купець з Кристинополя, С. Зільбер 2.700 зр. сотками, коли переходив з готелю Лязаруса на площу Голуховских.

— **Чудо анґлійского ґенерала.** З Льондону доносять: Щоби дати палаті послів поняте, як велика есть в Судані забобонність, розповів звістний льорд Бересфорд підчас дебати над справою Магді'го (Абдуллаха, проводиря повстанців в Судані, котрого тамошні люди уважали за пророка і сьвятого чоловіка, убили Анґлійці в битві під Омдурманом а ґен. Кіченер, як кажуть, казав тіло его почвертувати і вкинути у воду, після иншої чутки спалити і попіл з тіла кинути у воду) розповів слідуючу подію, котрої він сам був сьвідком; Анґлійці зловили були якогось могучого шейха (проводиря племени) і привели его до анґлійского ґенерала, котрий став его розпитувати про Магді'го. — Чи він дійстно чоловік божий? — А вжеж — відповів шейх. — Звідкиж ти то знаеш? — Бо він показує чудеса. — Направду? — спитав ґенерал — а якеж послідне чудо він показав? — Шейх відповів: Він приїхав був до Хартума (місто над рікою Нілем) та хотів перевезти ся до Омдурмана, а що не було човна, то він помолив ся і з Нілю вийшов крокодиль та заніс его до Омдурмана. — А чи ти то виді ?— То ні — відповів шейх — але були такі, що виділи і мені розповіли. — Ґенерал був на одно око сліпий і мав вправлене скляне око; він сказав тогди до шейха: А як би я виймив собі око і кинув ним в гору а відтак зловив і знову собі вложив в голову, чи ти би глдав. що я вже Магді? — А вжеж. — Ґенерал виймив тогди скляне око і зробив з ним так як казав. Шейх припав тогди на коліна і промовив: „Аллах великий; видко, що ти Магді".

— **Ціна капелюха президента Любета.** Француска ґазета „Figaro" пише: Ґраф Хрістіяні знає тепер, що значить у Франциї підносити налицю на президента републики і насильно доторкати ся нею его накриття голови. Але того він

мало людий могло ему оперти ся. Єго всі навиділи, мимо волі мали до него довіре; аж коли він надужив того довіря, коли зрадив тих, що ему повірили, побачили люди, яким погірдливим міг бути молодий хороший офіцир. Та й жіноцтво причинило ся також до того, що він розпустив ся, а его мила поверховність, его дуже деліkатне поведене, а наконець его сьвітлі вигляди зробили его загально любленим в аристократичних кругах.

Він прийшов до свого стрийка в тій гадці, що той его нині лиш остро наганьбить. Він же знав, що ґраф довідав ся вже о дечім, що він наброїв. Але він все-таки числив на той вплив, який здавен давна мав на стрийка, і постановив собі станути, як все доси, сьміло перед ним, хоч би він і як сердив ся.

Він увійшов усьміхнений; з наставленою рукою пустив ся до стрия. Але ґраф Освальд поступив ся взад і не приняв поданої руки.

— Я подаю руку лиш джентльменови або честному чоловікови — сказав він холодно. — Ви, пане Еверстронґ ані джентльмен ані честний чоловік.

Реджінальд навик був слухати, як его стрий ганьбить; але в такім тоні студеної погорди ґраф Освальд ще ніколи до него не відзивав ся. Молодий мужчина поблід; він видив ся на свого стрийка і его взяв страх.

— Любий стрийку! — відозвав ся він.

— Будьте ласкаві і забудьте, що Ви колись так мене називали або що взагалі ми з собою споріднені, пане Еверстронґ — відповів ґраф Освальд з незміненою строгостию. Сідайте собі; наша розмова потягне ся трохи довше.

— Я завізвав Вас, пане Еверстронґ — говорив ґраф дальше — бо хотів Вам без гніву, без пристрасти сказати, що звязь, яка нас доси лучила, розірвана. Бог сьвідком, що я був досить терпеливий; не говорив нічого на Ваші вибрики. Я гадав, що то лиш похибки нерозважної молодости а не погані гріхи злої душі. Я Вам занадто довго довіряв, занадто довго мав пусту надію. Минувшого тиждня я Вас пізнав. Давний приятель, о которого словах не можу ніяк сумнівати ся, котрого честь висша понад всі сумніви, уважав за свій обовязок подати мені до відомости деякі обставини, про котрі довідав ся. Він отворив мені очи що до Вашого характеру. Я надумав ся добре, заким рішив ся до того кроку, який хочу зробити супротив того, котрого доси так щиро любив. Ви знаете мене досить добре і знаете, що коли я раз рішив ся, то моє рішене вже не відкличне. Я хотів би бути справедливим навіть супротив підлого чоловіка. Я виховав Вас звичаем богачів; моїм обовязком єсть не пустити Вас зовсім на біду. Длятого припоручив я свому адвокатови, щоби виготовив грамоту, котра би Вам безусловно на ціле жите забезпечувала двіста фунтів річного доходу. По переведеню сего якту, вже мене більше не буде обходити Ваше поступоване. Підете собі своєю дорогою, пане Еверстронґ, будете самі собі добирати своє товариство, а дурний свояк, що Вас так навидів, не буде до того мішати ся.

— Алеж любий стрийку — ґрафе — що я такого зробив, що Ви так остро зі мною обходите ся?

— Що Ви зробили! — відозвав ся ґраф гнівливо. — Чи показати Вам два листи, котрі случайно дістали ся в мої руки? Кождий з тих листів викриває підлоту — лютий поганий романс, котрого героєм Ви єсте.

— Якіж листи?

— Ви їх собі прочитаете — відповів ґраф Освальд; — они адресовані до Вас і були давнійше у Вашім посіданю. Для такого панича, як Ви, мають такі листи мале значіне. Але хтось инший уважав то за потрібне сховати їх і прислав їх мені.

Ґраф взяв зі стола дві куверти і подав їх братаничеви.

На вид адреси листу лежачого наверха Реджінальд Еверстронґ зблід як стіна. Він кинув ще оком на спідний і дрожачою рукою віддав стриеви оба документи.

— Я не знаю нічого про ті листи — відозвав ся він на силу і непевним голосом.

— Так! — сказав на то стрий; — то я буду мусів дати Вам пояснене того.

Ґраф Освальд виймив один лист з куверти; заким его прочитав, подивив ся на свого братанича поважним і зажуреним поглядом, а з очий его щез весь слід якоїсь погорди.

— Заким я ще знав історию сего листу, гадав я таки направду, що ти при всім своїм дурійю і своїй марнотратности бодай чоловік честний і великодушний. Але коли я довідав ся, як має ся річ з сим листом, то я пізнав, який ти підлий і без серця. Ти сказав, що не знаєш нічого про сей лист? Може скажеш ще, що не знаєш і імени тої, що его писала. А преці ледви чи ти так борзо забув Марию Гудвайн.

Молодий мужчина спустив голову в долину. Єго взяла страшенна злість. Він же знав, що хтось виявив его стриеви одну із найпоганійших тайн его житя.

— Колиж у Вас така коротка память, то я Вам розкажу историю Марії Ґудвайн — сказав ґраф. — Она була улюбленою товаришкою і молочною сестрою Іоанни Стюкелі, благородної і красної родини, з котрою Ви були зару-

мабуть не знав. як тим „жестом“ підбив високо в гору ціну капелюха. Ледви що розійшла ся вість о тім геройстві, як вже якийсь мілїярдовий американьский богач дістав велику охоту купити капелюх президента і давав вже за него 2.270 долярів. То не небилиця, але таки правда. Розуміє ся, що в елїзейскій палатї на то не згодили ся і навіть не дали нїякої відповіди. Але то характеристична черта американьского богача за поломаний капелюх 13.600 франків (6.800 зр.) Навіть той капелюх Наполеона, котрий він носив в битвах, не дійшов нїколи до такої цїни.

— **Смерть від укушеня пчоли.** В місцевости Дайтшвасер помер нагло в наслїдок укушеня пчоли селянин Іван Ельґартнер. Коли Ельґартнер ловив в лїсї рій пчіл, укусила его одна пчола низше правого ока, котре в тій хвили почало незвичайно скоро напухати. Ельґартнер упав нагле на землю і заки его товариш всиів принести з поблизького жерела води, він вже не жив.

— **Що може куля з карабіна Манлїхера,** показало ся знову минувшої недїлї підчас забави в однїй з гостиниць в Подгоржу коло Праги. В городї тої гостинницї було повно гостий. На бальконї першого поверха грала музика зложена з 13 людий. Коло бальнона була саля танців, від котрої вікно було отворене. В другій комнатї, що припирала до бальнона і до салї танців було двох жандармів висланих до Подгоржа для удержаня порядку. Нараз около 5 години по полудни роздав ся вистріл, а рівночасно і понеслись голоси з балькона взиваючі помочи. Зробив ся великий заколот серед гостий, а жандарми тимчасом вибігли з гостинницї і пустили ся до Праги — як пізнїйше показало ся, длятого, щоби повідомити свою власть о тім що стало ся. Один з тих жандармів мав набитий манлїхерівский карабін і забув его відповідно забезпечити а в наслїдок того через неосторожність карабін вистрілив. Куля з карабіна пробила двері і впала межи музикантів на бальконї. Тут одному з них, 16-лїтному Ярославови Малї, що грав на трубі, пробила легкі і серце і він погиб на місцї. Куля вилетїла наскрізь і розбила другому музикантови клярнет та урвала один палець. Третому, капельмайстрови пробила праву руку понизше лїктя і зломила кість. Четвертому музикантови кусень клярнету розбитого кулею влетїв в око і скалїчив небезпечно. Пятому музикантови куля продїравила лиш штани але не зранила его, а відтак зарила ся в дерево.

— **Добре вгадав.** Про одного славного френольоґа, що обїздив недавно всї анґлїйскі міста і читав по них відчити, розказують анґлїйскі часописи ось що: По відчитї просив звичайно прелеґент когось з публики на естраду та на его черепі показував то, що читав перед хвилею. Раз якось читав про кримінальистику і поспитав по відчитї зібрану публику, чи нема між ними кого, що сидів якийсь час в криміналї. Додав при тім: Імовірно не буде між „поважаною публикою“ нїкого, що сидів би в криміналї за простий злочин, ну, але може бути який політичний переступник, або иньшого такого рода. — На сей зазив професора встає з дальших рядів крісел високий, дужий, сильно збудований мужчина. „Ага! — крикнув врадований професор, що найшов предмет до демонстрації — так ви пане були в тюрмі?“ „Був“. „Як довго?“ „Двайцять лїт“. Професор затер руки з радости, посадив свій модель на кріслї, положив єму руки на голові і каже: „Поважані паньство! Ось маєте модель черепа злочинця! Тут можна прослїдити внутрішні прояви звихненя характеру. Нема тут нї дрібки почутя особистої гідности, розвинений тут лише інстинкт звірянний. Чи можу поспитати якого рода ви є злочинець?“ Я? Я нїякого злочину не маю на сумлїню“. Як то нї? Таж за щось мусїли ви сидїти двайцять лїт в тюрмі!“ „Нї за що — відказав сей добродій спокійно — я був двайцять лїт старшим тюремним сторожем....“

— **Померли:** Мариян **Мацїлиньский**, асистент рахунковий кр. Дирекциї скарбу у Львові, в 25-ім році житя. Покійний був членом кількох руско-народних товариств і щиро займав ся справами тов. ім. Котляревского, котрого був членом-основателем і першим секретарем.

Штука, наука і лїтература.

ТЕОФИЛЬ або виклад гомилитичний Апостолів і Євангелий на весь год, недїлям і праздникам, по уставу сьв. восточної церкви, для руского народа, від Йосифа **Мільницкого**, доктора сьв. Богословія, пралата почетного, совітника гр. кат. митроп. консисториї, віцеректора дух. сїменища і пр. — Том вторий, Випуск вторий. У Львові 1899. Як кождий з попередних випусків так і сей коштує 60 кр. а з пересилкою 70 кр. Дістати можна у Вп. Автора.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 22 червня. Цїсар, котрого здоровлє все поліпшає ся, приймав вчера на авдиенциї Архікн. Людвика-Віктора і кілька инших достойників.

Гаґа 22 червня. Друга комісия мирової конференциї відбула вчера повне засїданє. Принято 10 артикулів о розтягненю приписів женевскої конвенциї також на морскі війни.

Париж 22 червня. Місце і день приїзду Драйфуса держать в великій тайнї. Догадують ся, що Драйфуса привезуть або до Кергуан, місцевости положеної сїм кільометрів від Престу або до порту Лєзардіє.

Льондон 22 червня. Парлямент ухвалив призначити на укріплене і инші воєнні цїли 45 мілїонів фр.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

поспіш.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівцїв
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольoго, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольoго лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави
		а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ченї. Ви пізнали Іоанну Стюкелї в Льондонї, залюбили ся в нїй і старали ся о її руку. Вас приняли — она і її батько. Користнїйшого супружества не могло бути. Я дуже зрадів, коли Ви повідомили мене о своїх заручинах. Вплив доброї жінки вилїчить его від всего дуріня, подумав я собі і я ще буду мати причину бути гордим з мого братанича.

— Змилуйте ся, ґрафе, щадіть мене — відозвав ся Реджінальд з тиха.

— Або Ви може щадили других, пане Реджінальд Еверстронґ? Коли Ви оглядали ся на других, скоро они стояли на перешкодї Вашим низьким забаганкам, Вашій самолюбивости? Нї! Так само і я не буду на Вас зважати. Яко жениха Йоанни Стюкелї запрошено Вас до парку Стюкелї. Там побачили Ви Марию Ґудвайн. Случай зводив вас підчас гостини дуже часто з тою дївчиною; але прийшов час, коли Ви перестали лиш случайно з нею сходити ся. Відбували ся тайні сходини в парку. Бідне, слабосильне, затуманене сотворінє не могло ся оперти притягаючій силї ніжного панича, котрий брехливими обіцянками вабив її на згубу. По якімсь часї покинули Ви парк Стюкелї не викликуючи нїякого підозріня. До кількох днів по Вашім виїздї щезла дївчина.

Шість місяців нїчого не було чувати про пропавшу десь Марию Ґудвайн; але по сїм часї розпізнав черти лиця молочної сестри панни Стюкелї один пан, що знав її за часів її краси і невинности в парку Стюкелї, на самоубийницї, котрої тїло було виставлене в паризкій „Морґї“ [1]). Дївчину знайшли утоплену. Анґлїєць заплатив кошти похорону і привіз Стюкелїям вість про судьбу їх вихованки. О тайнї, сего кінця нїхто не знав, але Іоанна Стюкелї здогадувала ся і длятого зірвала з Вами.

Мария Ґудвайн утекла була до Вас, коли покинула парк Стюкелї — з Вами виїхала за границю, де Ви удавали, що то Ваша жінка. Ви прибрали були фальшиве імя, але мимо того Вас люди пізнали. Прийшов час, коли Вам вже досить було Вашої жертви. Коли Вам вже не стало гроший, коли сльози і каяне дївчини не давали Вам спокою — в хвили найбільшої безрадности і найглубшої нужди, коли їй треба було як найбільше Вашого милосердия і опіки, Ви її покинули. Ви лишили Марию Ґудвайн саму одну в Парижи давши їй кілька фунтів штерлїнґів на дорогу, щоби мала з чим вернути назад, коли-б мала відвагу до прихильних їй людий, що давали їй притулок. В сїй хвили опущеня і ганьби воліла она згинути як зносити таке горе і утопила ся.

— Даю Вам слово чести, ґрафе, що я думав благородно з нею собі поступити. Я хотів....

Ґраф не дав єму договорити.

(Дальше буде).

[1]) Морґа (по французски „морґ“ — Morgue) називає ся в Парижи будинок, де виставляють ся знайдені в ріці або на улицях трупи на три дні, щоби їх там своякі і знакомі могли розпізнавати. Розпізнані трупи віддають ся родинї, не розпізнаних хоронять коштом громади. Морґою називає ся відтак взагалї трупарня.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569)